

Polgár Tóth Tamás

Kívánság

A futrinkabogár, akit nem is úgy hívtak, azt szerettem, mert kívánni lehetett olyankor, amikor összeragadtak, és a néni szerint akkor teljesült, mert sokat jártunk ki együtt a bukorhátra, mert mi így hívtuk. És ott volt a fia is, mert mi barátok voltunk, de nem jók vagy legalábbis nem sokáig. De azt hiszem, akkor teljesült. Egy kicsit. Utána sokszor kerestem a futrinkabogarakat, akiket nem úgy hívtak. Nagyítóval figyeltem őket, meg a lábukat is. Egyszer hangyák vitték a hátukon a bogarat, aki akkor már nem élt. Később csak egyszer láttam összeragadt bogarakat, akiknek már ismertem a nevét. És a kívánságom nem teljesült.

Cigányok

A radírokra és a ceruzákra vigyázni kellett az iskolában, vigyázni kellett nagyon, mert nem volt sok cigány, de a felnőttek kicsit féltek tőlük. Azt mondták, a cigányok lopnak, és hogy mindig mossak kezet iskola után. Néha koszos kézzel mentem haza, mert tavasz volt, és olyankor nyíltak azok a szép virágok, amiket szedni lehetett. Anyukám olyankor mindig boldog volt, és vázába tette őket, és meg is locsolta, mert én szedtem. A kislányt, akinek szép neve volt, széttépték a kutyák annál a kerítésnél, mert virágot szedett a házak előtt. A kislányt széttépték a kutyák annál a kerítésnél, mert virágot lopott. És nem jött többet iskolába, mert azt mondták, a cigányok ilyenek.